

Arrest

nr. 133 578 van 20 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN loco advocaat K. BLOMME, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z.B., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj origine te zijn. U diende voordien reeds 4 asielaanvragen in België in.

Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u doorlopend tot in 2006 in Tsjetsjenië gewoond te hebben en er gevisieerd te worden omdat men u omwille van een litteken er van verdacht rebel te zijn.

Uw eerste asielaanvraag werd op 07/07/2006 door de Commissaris-generaal geweigerd omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verblijf in Tsjetsjenië noch aan de door u ingeroepen problemen .

In 2007 verkreeg u een laissez-passer document om naar Rusland terug te keren wat u omwille van veiligheidsredenen niet gedaan heeft.

In 2009 vroeg u opnieuw een laissez-passer document aan, maar dit werd u toen geweigerd.

Op 03/04/2009 diende u vervolgens een tweede asielaanvraag in waarbij u vasthield aan uw relaas uit de eerste aanvraag en enkele bijkomende documenten (rijbewijs, kopie van een registratie als dienstplichtige, laissez-passer) voorlegde.

Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken bij gebrek aan nieuwe elementen die zich zouden voorgedaan hebben na de laatste fase van uw eerste asielaanvraag. Vervolgens diende u op 29/05/2009 een derde asielaanvraag in die wederom niet in overweging werd genomen bij gebrek aan nieuwe elementen die zich zouden voorgedaan hebben na de laatste fase van uw tweede asielaanvraag.

In deze asielaanvraag riep u dezelfde motieven als bij de voorgaande aanvragen in en voegde u uw homoseksualiteit als nieuw asielmotief toe.

Op 02/07/2009 diende u uw vierde asielaanvraag in die wederom niet in overweging genomen werd door de Dienst vreemdelingenzaken bij gebrek aan nieuwe elementen die zich zouden voorgedaan hebben na de laatste fase van uw derde asielaanvraag.

Tijdens deze aanvraag riep u opnieuw dezelfde motieven als in uw vorige aanvragen in en voegde u toe dat u ook gezocht werd om twee bijkomende redenen.

Enerzijds gaf u aan dat u tussen 1999 en 2001 bij de politie in Ingoesjetië werkte en u er problemen met hooggeplaatste lieden kende omdat u weigerde een drugstransport te regelen.

Anderzijds stelde u ook dat uw vader problemen kende met hooggeplaatste lieden en dat u ook hierom voor uw veiligheid moest vrezen.

U gaf tijdens deze vierde aanvraag aan dat u niet, zoals tot dan toe door u gesteld, in Tsjetsjenië, maar wel in Ingoesjetië verbleef.

Tijdens uw huidige asielaanvraag riep u nog steeds alle motieven in die u in uw voorgaande aanvragen hebt kenbaar gemaakt.

U bracht een convocatie aan als bewijs dat u nog steeds gezocht wordt.

U weet niet exact om welk reden u gezocht wordt, maar veronderstelt dat dit ofwel is omdat u door uw werk als politieagent gevoelige informatie bezit ofwel omdat u informatie heeft over de moord op uw vader.

U verklaarde omtrent deze motieven dat u in de problemen kwam met uw overste, K., toen u weigerde een valse getuigenis af te leggen tegen Z.. Hij werd ervan beschuldigd 10-15 gram heroïne onttreemd te hebben. Toen er 45 kg heroïne uit uw safebox verdween, werd u door uw overste K. beschuldigd van de onttreeming ervan. U kreeg een bepaalde periode de tijd om dit terug te geven.

In tussentijd werd u in 2000 overgeplaatst naar een andere afdeling.

U bleef van uw werk weg tot u in 2001 door minister Khamsat G. ontslagen werd.

In 2001 werd er een officieel opsporingsbevel tegen u uitgevaardigd en werd u officieel gezocht voor de onttreeming van 45kg heroïne.

In diezelfde periode dat u bij de Ingoesjetische politiedienst tewerkgesteld was, kwam u in het bezit van compromitterende informatie over onder meer K. en Khamsat G..

In 2005 werden uw ouders en uw gezin in Grozny vermoord omwille van informatie die uw vader zou hebben gehad over onder meer de gebroeders G.. U was getuige van deze moord die door majoor S. gepleegd werd.

In datzelfde jaar ging u naar het Openbaar Ministerie waar u aan de procureur over de moord op uw familie vertelde. U had zich ook gewend tot de procureur om informatie over malafide drugspraktijken van K. te geven.

Er werd u toen gemeld dat er een officieel onderzoek zou gestart worden naar de dood van uw ouders en er werd een proces-verbaal van uw verklaringen aangaande de moord op uw ouders opgesteld.

In 2004 of begin 2005 was er reeds een grote rechtszaak gestart tegen 5 personen die verdacht worden (werden) van geldverduistering.

Uw vader en de broers (K. en M.) G. ma(a)k(t)en deel uit van de beschuldigden. Van deze 5 beschuldigden zijn er reeds 3 vermoord; enkel de broers G. zijn nog in leven.

Nadat de rechtszaak onder president Zyazikov stillag, werd het onder president Yevkurov terug opgestart.

Daarnaast ontving u ook dreigementen van familieleden die uw homoseksualiteit niet kunnen aanvaarden.

In 2009 trouwde u traditioneel met M.A..

Op 14/07/2009 ontving uw grootvader van mensen van de FSB en het gerecht een convocatie op uw naam waarbij u opgeroepen werd om op 28/07/2009 te verschijnen voor de rechtbank in het Nazran district.

Deze heeft hij u toegestuurd, terwijl de twee vroegere convocaties die bij hem voor u toekwamen door hem vernietigd werden.

De zaak waarvoor u werd opgeroepen draait rond geldverduistering.

U legde nog volgende documenten neer: een registratiebewijs van woonplaats in Ingoesjetië, een bevestiging van domicilie, een brief van de majoor van de Ubep, een bewijs van tewerkstelling bij de ROVD en een medisch attest.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten.

Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter.

Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen.

De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen bleek dat uw vervolgingsvrees ten aanzien van uw land van herkomst gebaseerd is op vier motieven die u doorheen uw opeenvolgende aanvragen stapsgewijs aanbracht.

In uw eerste aanvraag haalde u aan dat u omwille van een litteken als rebel werd geïdoleerd.

In uw derde aanvraag voegde u uw homoseksuele geaardheid als tweede motief toe.

In uw vierde aanvraag voegde u ten derde toe dat u vreesde vermoord te worden omwille van informatie die u heeft ten aanzien van K.G. die terechtstaat voor een zaak rond geldverduistering in het kader waarvan uw vader reeds vermoord werd. In dezelfde aanvraag voegde u ten vierde toe dat u ook problemen kent omwille van de door u verklaarde valse beschuldiging dat u 45kg heroïne zou onvreemd hebben.

Wat betreft uw verklaringen aangaande het motief dat u reeds in uw eerste aanvraag aanhaalde, zijnde de beschuldiging rebel te zijn op basis van uw litteken, en waarvan kan worden vastgesteld dat u in latere aanvragen louter verklaringen in het verlengde toevoegt, dient te worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

En dat deze motieven nadien door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter verwijst naar dit door u eerder aangehaalde motief, wijzigt hier zodoende niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Hierbij dient nog opgemerkt dat u in uw vierde aanvraag toegaf niet doorlopend tot in 2006 in Tsjetsjenië te hebben verbleven, waarmee u reeds een deel van de vastgestelde ongeloofwaardigheid tijdens uw eerste aanvraag bevestigde.

Wat betreft het motief van uw homoseksuele geaardheid dient te worden opgemerkt dat u deze elementen reeds ter kennis hebt gebracht naar aanleiding van uw derde aanvraag, waarbij de DVZ deze gegevens heeft beoordeeld en op 22 juni 2009 heeft beslist om ze niet in aanmerking te nemen (bijlage 13 quater).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u dit motief slechts bij uw derde aanvraag aanbracht.

U slaagde er echter niet in te overtuigen dat dit een geloofwaardig motief is.

Zo wordt vastgesteld dat u nog met een vrouw bent gehuwd terwijl u reeds in België was.

U verklaarde tijdens uw laatste aanvraag hierover zelfs dat jullie reeds lang wensten te trouwen (CGVS 29/01/2010, p.4).

Opvallend is dat u tot dan toe tijdens uw laatste aanvraag geen gewag meer maakte van uw homoseksuele geaardheid.

Pas toen u nadien om uitleg werd gevraagd, gaf u aan dat uw homoseksualiteit nog steeds een motief is en poogde u dit te verklaren door te stellen dat u dit enkel deed om uw familie te misleiden.

Echter, uw familie was reeds op de hoogte van uw seksuele geaardheid voordat u uw land van herkomst verliet (CGVS 2de gehoor 2010 p.12, 18).

Een huwelijk nadien heeft dan ook weinig nuttig effect. U weet aldus niet te overtuigen.

Wat betreft de motieven dat u enerzijds vreest vermoord te worden omwille van informatie die u heeft ten aanzien van Khamsat G. die terechtstaat voor een zaak rond geldverduistering in het kader waarvan uw vader reeds vermoord werd, en anderzijds dat u ook problemen kent omwille van de door u verklaarde valse beschuldiging dat u 45kg heroïne zou ontvreemd hebben, dient te worden gesteld dat u deze reeds in uw vierde aanvraag ter kennis hebt gebracht, waarbij de DVZ deze gegevens heeft beoordeeld en op 6 juli 2009 heeft beslist om ze niet in aanmerking te nemen (bijlage 13 quater).

Aangaande deze motieven dient gesteld dat u bij uw huidige aanvraag het Commissariaat-generaal evenmin weet te overtuigen.

Zo verklaarde u in het bezit te zijn van bezwarende informatie in een verduisteringszaak die u tijdens uw tewerkstelling bij de ROVD tussen 1999 en 2001 opdeed (CGVS 1ste gehoor 2010 p.8).

Toen u gevraagd werd waarom u deze zaak niet in vorige asiel- aanvragen (uw 4de dateert slechts van 02/07/2009) ter sprake bracht, antwoordde u dat u wel weet had van de zaak, maar niet hoe serieus dit was (CGVS 1ste gehoor 2010 p.12).

Dit is niet aannemelijk aangezien de bezwarende informatie in deze zaak reeds in 2001 in uw bezit was. Daarenboven verklaarde u dat uw vader omwille deze rechtszaak in 2005 vermoord werd en er bovendien zelf voor terechtstond (CGVS 2de gehoor 2010 p.16-17).

Daarmee samenhangend werd er bij de appreciatie van uw eerste asielaanvraag ernstig getwijfeld aan de waarachtigheid van de door u beschreven (maar in een andere context geplaatste) moord op uw vader aangezien het Commissariaat-generaal hierover geen enkele informatie kon vinden.

In het licht van het profiel dat u uw vader toedicht, werd dit niet aannemelijk geacht.

U brengt overigens zelf geen enkele materiële bewijsstukken van dit incident aan.

Daarenboven is het onaannemelijk dat u geen navraag zou hebben gedaan naar de stand van het onderzoek inzake de moord op uw vader.

U verklaarde zelf dat de procureur u beloofde een officieel onderzoek naar de moord op uw ouders in te stellen en dat hiervan een proces-verbaal werd opgesteld (CGVS 2de gehoor 2010 p.14-15). Niettemin liet u na enige navraag te doen naar de stand van dit onderzoek.

Verder ging u zich niet informeren bij de Britse autoriteiten, ondanks het feit dat uw vader het Britse staatsburgerschap bezit, of zij initiatieven ondernomen hebben om de moord op een Brits staatsburger uit te klaren (CGVS 2de gehoor 2010 p.6).

Al deze elementen wijzen erop dat de ernstige twijfels die er reeds in de eerste asielaanvraag rond de moord op uw vader waren nog verder versterkt worden.

Dit is een essentieel element aangezien u een deel van uw vervolging linkt aan uw getuigenis van de moord op uw vader en dat uw vader een centrale rol zou spelen in de verduisteringszaak.

Bijgevolg maakt u het voor ons niet aannemelijk dat u vervolgd zou worden omwille van bezwarende informatie die u zou hebben in deze rechtszaak.

Aangezien deze vaststellingen raken aan de kern van uw vervolgingsproblemen, ondergraaft dit uw geloofwaardigheid op ernstige wijze.

De door u verklaarde vervolgingsproblemen die handelen rond de 45kg heroïne die u ontvreemd zou hebben, kan u ook niet aannemelijk voor ons maken.

U verklaarde dat u reeds sedert 2001 officieel door de autoriteiten wordt gezocht voor de ontvreemding van 45kg heroïne en u bijgevolg tot uw vertrek naar België ondergedoken leefde (CGVS 2de gehoor 2010 p.3,5).

Desalniettemin werd er in 2002 nog een binnenlands paspoort voor u uitgereikt en besliste u erna nog om uw propiska-registratie tot tweemaal toe te wijzigen (CGVS 2de gehoor 2010 p.9).

Daarenboven diende u in 2005 een klacht in bij het Openbaar Ministerie wat onder die omstandigheden weinig aannemelijk is (CGVS 2de gehoor 2010 p.14).

Een verdere versterking van de onaannemelijkheid in uw relaas is dat u in uw vierde asielaanvraag verklaarde dat uw problemen met uw oversten het gevolg waren van een weigering van een heroïne-transport , terwijl u in uw huidige aanvraag aangeeft dat ze het gevolg waren van een weigering om een getuigenis af te leggen.

Een dergelijke opeenstapeling van onaannemelijkheden ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook in ernstige mate.

U beweerde verder sedert 2005 geen bedreigingen meer ontvangen te hebben aangezien niemand weet dat u hier verblijft (CGVS 1ste gehoor 2010 p.8).

Dit terwijl u in uw vierde asielaanvraag aangeeft dat u in juni 2009 een laissez passer document aan de Russische ambassade aanvroeg. U stelde dat de Russische ambassade in contact met de FSB stond (CGVS 1ste gehoor 2010 p. 7), waardoor men moet besluiten dat er een grote mogelijkheid bestaat dat de Russische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw verblijf in België indien u door hen gezocht wordt.

U beweerde wel dat uw grootvader bedreigd werd toen de convocaties aan hem afgegeven werden (CGVS 1ste gehoor 2010 p.8), maar bleef vaag over de inhoud: enkel dat ze op zoek naar u waren en niet wisten waar je ondergedoken was (CGVS 1ste gehoor 2010 p.8).

Dit is op zichzelf zeer vaag om het actuele element van uw vervolgingsvrees te ondersteunen. Daarbovenop kon u geen afdoende verklaring geven waarom u een tweede laissez-passer document aanvroeg.

U stelde dat u bij de verkrijging van de eerste niet wilde vertrekken uit veiligheidsoverwegingen, toch vroeg u opmerkelijk genoeg in 2009 een tweede aan (CGVS 2de gehoor 2010 p.11).

Wat betreft de convocatie die u in uw huidige aanvraag voorlegt, dient te worden vastgesteld dat deze enkel aangeeft dat u als getuige in een rechtszaak in het Nazran district wordt opgeroepen, en zodoende niet aantoon dat u gezocht of beschuldigd wordt.

Waar u stelt dat deze convocatie slechts een voorwendsel is, dient verder te worden opgemerkt dat er slechts sprake is van een ondersteunende werking van een bewijsstuk voor zover het relaas van de asielzoeker aannemelijk is.

Gezien de hierboven vastgestelde elementen van ongeloofwaardigheid is dit echter niet het geval en kan dit document niet als voldoende bewijskrachtig weerhouden worden.

Bovendien moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de brief van de majoor van de obep dient te worden vastgesteld dat het document enkel stelt dat u zich dient aan te melden zonder enige indicatie te geven naar de redenen hiertoe.

De stelling dat u anders door België zou worden uitgeleverd houdt weinig steek daar dergelijke beslissing aan de Belgische autoriteiten toekomt.

Bovendien betreft het document enkel een kopie zonder enige stempel waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Bijgevolg kan dan ook geen enkele bewijswaarde aan dit document worden gegeven.

Een verdere blik van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat er ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw verklaringen aangaande uw identiteitspapieren. Tijdens uw 4de asielaanvraag verklaarde u dat het origineel van uw binnenlands paspoort achtergebleven is op uw appartement in Moskou.

In uw huidige asielaanvraag stelde u dan weer dat dit in 2005 vernietigd werd toen uw ouders in Grozny vermoord werden en het huis vervolgens in brand werd gestoken (CGVS 1ste gehoor 2010 p.3, CGVS 2de gehoor 2010 p.8).

Geconfronteerd met deze tegenstelling kon u hier geen afdoende verklaring voor geven. U stelde gewoonweg dat u dat niet gezegd heeft (CGVS 2de gehoor 2010 p.8).

Al deze onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden inzake vervolgingsproblemen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties gedetailleerde, volledige en gelijklopende verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De andere voorgelegde documenten, medisch bewijs, registratiebewijs in Ingoesjetie en het tewerkstellingsbewijs voor de ROVD, vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Het medisch bewijs bespreekt verwondingen die reeds in 1995 opgelopen werden hetgeen onvoldoende relevant is voor uw huidige asielmotieven aangezien u toen nog niet voor de ROVD noch voor de GOVD werkte.

De bevestiging van domicilie, het registratiebewijs en het tewerkstellingsbewijs geven enkel informatie over uw plaats van verblijf en tewerkstelling, maar vermogen niet uw geloofwaardigheid aangaande de aangebrachte asielmotieven te herstellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetie, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van

de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van de bovenstaande vaststellingen dient men te besluiten dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 mei 2014 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het “*verbod van willekeur*”.

Hij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State en poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 4) “*Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen*”.

Hij benadrukt dat “*de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing te gronden*”.

Verzoeker laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat hij later “*een completer verhaal*” zou hebben gegeven, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens hem te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Verzoeker meent dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker (zie p. 5) “*verwijst naar derden en ook hun naam geeft*”, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt “*net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn*”; hij wijst erop dat hij bij zijn verhoor verwezen heeft naar K. en de gebroeders G.

Volgens verzoeker kan hem niet ten kwade worden geduid dat hij zich in haar land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing stelt dat er, wat betreft mensen uit Ingoesjetië, weliswaar sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich bij hem heeft voorgedaan.

Verzoeker stelt met klem te protesteren tegen dergelijke werkwijze (zie p. 5) “*waarbij enerzijds gesteld wordt dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, doch anderzijds zomaar gratis wordt aangenomen dat verzoeker er wel geen last van zal hebben*”.

Hij stelt dat de argumentatie waarbij algemeen de klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden, het gebrek aan bewijs en uiteindelijk het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan, geenszins kan overtuigen temeer dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij ten eerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is en er trouwens ook verschillende jaren zijn overgegaan zodat hij niet alles meer in detail kan vertellen.

Hij besluit dat vastgesteld dient te worden dat hij de waarheid heeft verteld en daarom van hem de status van vluchteling moet worden erkend.

De beslissing van de commissaris-generaal schendt volgens hem manifest artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en druist ook in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om op basis van “*de eigen eenzijdige inzichten*” zijn aanvraag te weigeren (zie p. 6) “*als zijnde niet in overeenstemming met de houding van een normale asielzoeker die vervolgingsvrees heeft*”.

In een tweede middel voert verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 6) opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Hij stelt dat de tegen hem opgeworpen elementen geenszins correct zijn maar enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van de commissaris-generaal.

Hij stelt dat hij, in de mate van het mogelijke, geantwoord heeft op de vragen die hem tijdens het verhoor werden gesteld, maar meent dat hij *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*.

Verzoeker laat gelden dat *“alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”* en dat het een *“essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Verzoeker stelt dat hij de feiten heeft verteld hoe hij deze zich herinnert en dat er van hem niet kan verwacht worden dat hij hiervan nog eens aanvullende bewijsstukken bijbrengt.

Hij wijst erop dat hij een convocatie op zijn naam heeft voorgelegd waarin hij als *“getuige”* wordt opgeroepen, *“maar waarbij elkeen weet dat het gevaarlijker is om als zagezegde getuige opgeroepen te worden dan als verdachte”*, gezien de politie ervan uitgaat dat wanneer een persoon als verdachte wordt opgeroepen, hij niet zal komen opdagen.

Hij stelt dat het feit dat er corruptie heerst in zijn land van herkomst, voor de commissaris-generaal geen reden kan zijn om die convocatie af te wijzen, *“aangezien het een werkelijk document betreft dat is afgeleverd aan familie van verzoeker”*. Hij stelt zich tevens de vraag *“waarom verzoeker een document zou voorleggen als getuige als hij dergelijk document zou gekocht hebben, quod non”*.

In een derde middel voert verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 7) een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de rechten van de verdediging, alsook opnieuw een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting.

Hij stelt dat de materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven en dat de motivering adequaat is en in evenredigheid met het belang van de beslissing

Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat er in Ingoesjetië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, dat de situatie aldaar ernstig en precair blijft en verzoekers leven in gevaar is; hij herinnert eraan dat zijn ouders en gezin vermoord werden.

Hij verwijst naar rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen die volgens hem oordeelde dat de bevolking van de Kaukasus-republieken het slachtoffer was van groepsvervolging; het is een courante praktijk om personen te arresteren en aan folteringen te onderwerpen.

In die omstandigheden is het volgens hem duidelijk dat elke asielaanvraag vanwege een vluchteling uit Ingoesjetië door de commissaris-generaal grondig moet worden onderzocht en deze laatste zich niet zomaar kan contenteren met een stereotiepe argumentatie.

Hij besluit dat er een manifeste schending is van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen.

Hij laat gelden dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst, maar dat van de overheid verwacht mag worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder er meer dan 100 % zeker van te zijn dat er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland.

Verzoeker voert opnieuw een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert tevens de schending aan van het *“fair-play”*-beginsel.

Hij werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië.

Hij meent dat de situatie in Ingoesjetië *in concreto* diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid wat in de bestreden beslissing expliciet erkend wordt.

Naar verzoekers mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonst dat hij persoonlijk wordt geïdoleerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Hierbij verwijst hij naar (zie p. 10) *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Hij wijst erop dat door het Europees Hof van de Rechten van de Mens herhaaldelijk werd geoordeeld dat Verdragstaten en de betrokken nationale rechters indringend (*“independent and rigorous”*) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker vraagt aan de Raad het hoger beroep tegen de beslissing houdende afwijzing van zijn asielaanvraag *“gegrond te verklaren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien:

(i) zijn verklaringen over de beweerdde beschuldiging rebel te zijn reeds onaannemelijk werden bevonden door de commissaris-generaal en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en verzoeker bovendien in zijn vierde asielaanvraag toegaf niet doorlopend tot in 2006 in Tsjetsjenië te hebben verbleven;

(ii) hij zijn vrees omwille van zijn beweerdde homoseksualiteit niet aannemelijk maakt, vermits hij dit motief pas vermeldde bij zijn derde asielaanvraag, in België nog met zijn vrouw gehuwd is (zie het verhoorverslag van 29 januari 2010, p. 4) en tijdens zijn huidige asielaanvraag aanvankelijk (spontaan) geen melding maakte van zijn homoseksuele geaardheid (zie het verhoorverslag van 16 april 2010, p. 12, 18);

(iii) verzoekers incoherente verklaringen omtrent zijn bewering te vrezen vermoord te worden omdat hij bezwarende informatie in een verduisteringszaak in zijn bezit heeft (zie het verhoorverslag van 29 januari 2010, p. 8, 12; zie het verhoorverslag van 16 april 2010, p. 6-17), alsook zijn gebrek aan interesse en nalatige handelingen om zich hieromtrent beter te informeren (zie het verhoorverslag van 16 april 2010, p. 6, 14-15);

(iv) zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande de 45kg heroïne die hij ontvreemd zou hebben (zie het verhoorverslag van 29 januari 2010, p. 7-8; zie het verhoorverslag van 16 april 2010, p. 3, 5, 9, 14);

(v) verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn identiteitsdocumenten (zie het verhoorverslag van 29 januari 2010, p. 3; zie het verhoorverslag van 16 april 2010, p. 8).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties gedetailleerde, volledige en gelijklopende verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad wijst er tevens op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan verder worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij ten eerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is en er trouwens ook verschillende jaren zijn overgegaan zodat hij niet meer alles in detail kan vertellen, antwoordt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring en de tijdspanne, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij een convocatie op zijn naam heeft voorgelegd waarin hij als "getuige" wordt opgeroepen, *"maar waarbij elkeen weet dat het gevaarlijker is om als zagezegde getuige opgeroepen te worden dan als verdachte"*, gezien de politie ervan uitgaat dat wanneer een persoon als verdachte wordt opgeroepen, hij niet zal komen opdagen. Hij stelt dat het feit dat er corruptie heerst in zijn land van herkomst, geen reden kan zijn om die convocatie af te wijzen, *"aangezien het een werkelijk document betreft dat is afgeleverd aan familie van verzoeker"*. Hij stelt zich tevens de vraag *"waarom verzoeker een document zou voorleggen als getuige als hij dergelijk document zou gekocht hebben, quod non"*.

De Raad stelt vast dat al deze loutere beweringen geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat:

(i) de convocatie enkel aangeeft dat verzoeker als getuige in een rechtszaak wordt opgeroepen, doch niet aantoon dat hij gezocht of beschuldigd wordt;

(ii) uit informatie in het administratief dossier, toegevoegd door de commissaris-generaal, blijkt dat er in de Russische Federatie een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden;

(iii) een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*.

Wat de op het Commissariaat-generaal neergelegde brief van de majoor betreft, stelt de Raad nog vast dat hieruit slechts blijkt dat verzoeker zich dient aan te melden. Bovendien betreft het een kopie zonder enige stempel; de Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Ingoesjetië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt, alsook verwijst naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" -die niet worden bijgevoegd-, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus Ingoesjetië. Veiligheidssituatie*" van 3 september 2013 stelt de Raad immers vast dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. Uit de informatie kan worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De ongestaafde bewering van verzoekster dat de situatie tot op heden in Ingoesjetië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor zij "*louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt*", en haar verwijzing naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" -die niet worden bijgevoegd-, tonen niet aan dat er in Ingoesjetië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE